

NOTÍCIES

DEL MOVIMENT POLÍTIC PER LA UNITAT
- EXPRESSIÓ EN EL CAMP POLÍTIC DEL MOVIMENT DELS FOCOLARS -

Stuttgart

8 de maig de 2004

Junts per Europa

- Una ànima per a Europa
- Un fet històric
- Els missatges

L'esdeveniment de Stuttgart indica una direcció de cultura i d'acció per a un continent que tingui com a primera llei la fraternitat.

La Europa de las instituciones y la Europa de los carismas

En el momento de la gran unificación europea, afirma Prodi, los cristianos están llamados a aportar su inteligencia, su empeño, su creatividad, para que Europa crezca, no como una fortaleza, sino como un sujeto político que tiene un alma, que hace de la paz y de la justicia su identidad y su vocación.

Londres,

22 de juny de 2004

Chiara Lubich convidada al Parlament anglès

En el moment en què la vida política anglesa és travessada per una ona d'escepticisme i de distanciament entre les institucions i els ciutadans, Chiara Lubich posa aquesta qüestió: «Llibertat, igualtat... on ha anat a parar la fraternitat?».

Un lugar en nuestra memoria

El 11 de marzo de 2004 tendrá para siempre un lugar preferente en nuestra memoria. En cuatro días ha cambiado el curso de nuestra historia. ¡Es increíble cuánta capacidad de respuesta y cuánta solidaridad se ha visto en Madrid, en toda España, y en toda Europa!

Junts per Europa: manifestació continental que dona una alenada d'esperança a Europa

El passat 8 de maig s'ha celebrat a Stuttgart la Jornada "Junts per Europa, promoguda per 186 moviments, comunitats i grups cristians (evangèlics, catòlics, ortodoxos i anglicans). L'esdeveniment mediàtic ha connectat via satèl·lit 163 ciutats europees, a més de 34 ciutats en els altres continents. A l'Estat espanyol les ciutats connectades han estat 11: *Barcelona, Bilbao, Burgos, Jerez de la Frontera, Granada, Las Palmas, Madrid, Murcia, Sevilla, València i Vigo.*

A la sala Hanns-Martin-Schleyer-Halle de Stuttgart s'han reunit gairebé 10.000 persones i es calcula que almenys 100.000 més han participat a Europa a través de les jornades simultànies.

Han donat inici a la trobada Friedrich Ashoff (responsable de la Renovació carismàtica a l'Església evangèlica) i Chiara Lubich (presidenta del Moviment dels Focolars).

Durant el programa del matí, Mons. Stanislaw Rylko, president del Pontifici Consell per als laics, ha llegit el missatge del Sant Pare; el metropolita grec-ortodox Augustinus ha estat portador del missatge del Patriarca ecumènic Bartomeu I, de Constantinoble. La participació d'Andrea Riccardi, fundador de la Comunitat de Sant Egidi, sobre "Europa: història i esperit", ha obert la sèrie d'exposicions que ha continuat amb les intervencions de Romano Prodi, president de la Comissió europea, sobre "La unitat europea" i la d'Ulrich Parzany, secretari general de l'associació nacional alemanya YMCA.

A la tarda, la resta d'Europa s'ha fet present a Stuttgart mitjançant connexions bidireccionals amb altres tres Jornades: París, Budapest i DenBosch (Holanda). Els joves han fet sentir la seva veu a la part de programa titulada "Com volem Europa". La proposta de mantenir sempre viva l'estima recíproca viscuda durant aquesta diada s'ha segellat amb la pregària del Parenostre i amb una cançó i coreografia finals protagonitzades per nois i noies amb banderes de tots els països europeus.

Entre els participants catalans cal destacar la presència de Daniel Ortiz i Llargués, candidat al Parlament Europeu per CiU a les últimes eleccions europees.

A Barcelona unes 300 persones han viscut l'esdeveniment des de la sala d'actes del col·legi salesià de Sant Josep. Ha estat molt apreciada la intervenció del bisbe auxiliar Josep Àngel Saiz a l'inici de la Jornada, amb paraules d'encoratjament i d'estima pel paper de la realitat carismàtica dels moviments a l'Església d'avui. Un representant de cadascun dels grups organitzadors ha participat en una taula rodona de presentació, exposant els trets característics de cada moviment. Les connexions via satèl·lit amb Stuttgart s'han realitzat en dos moments, i han permès als assistents sentir-se part d'un autèntic esdeveniment continental.

Una ànima per a Europa

«L'antídoto contra la por només pot ser la fe» ha afirmat amb convicció Romano Prodi, president de la Comissió Europea, a les acaballes del seu discurs, i les 10.000 persones que omplien a vessar el Hanns-Martin Schleyer-Halle de Stuttgart han irromput en un càlid aplaudiment. De fet, les seves paraules, tot i ser inusuals en el nostre llenguatge polític quotidià, encaixaven perfectament en el context de la trobada "Junts per Europa", organitzada per 186 moviments, comunitats i grups cristians procedents d'arreu del continent. Hi havia catòlics, evangèlics, luterans, ortodoxos i anglicans, i era la primera vegada a la història que se celebrava una jornada d'aquestes característiques.

Què hi feia tanta gent allà? Per què s'havien desplaçat des de tan lluny? Quin sentit tenia aquella trobada? El comú denominador que aconseguí reunir-nos a tots, probablement es pot expressar de la següent manera: per construir l'Europa que nosaltres volem, no n'hi ha prou amb els tractats comunitaris, ni amb la integració econòmica i monetària, ni amb un espai jurídic interior, ni tampoc amb una política exterior i de seguretat comunes... No, tot això no és suficient. Totes aquestes qüestions sens dubte són molt importants i necessàries, però, per damunt de tot, Europa necessita una ànima.

Sense aquesta dimensió espiritual, capaç de justificar i d'esdevenir l'autèntica *raó de ser* d'Europa, els milers de participants en la trobada de Stuttgart intuïen dos perills. El primer, que la complexa i impressionant "arquitectura institucional" de la UE, que tants esforços i tants equilibris ha requerit durant els darrers 50 anys, s'acabi ensorrant com un castell de cartes per manca de connexió amb les vides reals dels homes i dones que viuen a Europa. I el segon, que, simplement, el projecte europeu deixi de tenir sentit, és a dir: *deixi de valer la pena*.

La Unió Europea va néixer, durant els anys posteriors a la Segona Guerra Mundial, amb una claríssima vocació de pau, unitat i solidaritat entre tots els pobles europeus. En realitat, la seva pròpia existència, per bé que molt embrionària, ja era una manera de dir "mai més" a l'horror de la guerra. Tanmateix, a la dècada dels 50 aquests anhels no eren més que un somni, perquè en el passat mai, absolutament mai, no s'havien acomplert. D'aleshores ençà ha transcorregut mig segle. Bona part d'aquell somni dels Schuman, De Gasperi, Adenauer... s'ha fet realitat, i actualment tenim, des de fa ben pocs dies, una UE ampliada amb 25 estats membres i 450 milions d'habitants.

Ha arribat l'hora, sens dubte, de recuperar l'esperit utòpic dels *pares fundadors* d'Europa. Cal renovar els ideals que van inspirar el seu origen i, naturalment, hem de ser capaços de tornar-los a formular d'acord amb la realitat del nostre temps. Aquells anhels de pau, llibertat, solidaritat, democràcia... què signifiquen avui en dia? Com s'han de formular? Aquest és l'autèntic repte, el gran repte que tenim plantejat els europeus, més enllà de l'"ampliació", de l'"aprofundiment", de la pròpia Constitució europea... i tot el reguitzell de qüestions tècniques que només interessin els especialistes en la matèria, però queden lluny, molt lluny dels ciutadans.

Per això tants milers de persones han anat a Stuttgart el dia 8 de maig. Eren cristians de totes les Esglésies, de tots els pobles i de totes les cultures d'Europa "units en la diversitat". Eren conscients que justament aquesta és la seva gran força, la mateixa que batega al cor d'Europa: ser u en la pluralitat. La jornada va ser molt intensa i molt rica en missatges, paraules i manifestacions de tota mena, des del cant, fins a la dansa, fins als més diversos parlaments, amb una menció especial per les intervencions dels més joves que, ells també, van voler expressar el seu somni per a Europa.

Andrea Riccardi, fundador de la Comunitat de Sant Egidi, va causar impacte quan va afirmar que: «*Europa no pot viure durant més temps centrada en si mateixa, preocupada exclusivament per si mateixa. Europa ha d'alçar-se i ha de sortir a l'encontre del Sud del món. (...) Els europeus serem jutjats sobre el futur d'aquest Sud de la humanitat (...)*». En qualsevol cas, amb unes paraules o amb unes altres, amb formulacions més o menys brillants o amb connotacions cristianes més o menys explícites, el missatge central va quedar molt clar: volem una Europa dels valors. La dimensió espiritual és fonamental per construir la nova Europa, ja que sense ella, Europa deixaria de tenir sentit i es convertiria en un artefacte fred, burocràtic, ineficient... i, en darrer terme, inútil. Entre tots, units en la diversitat, hem de ser capaços de bastir una ànima per a Europa.

Daniel Ortiz i Llargués

La trobada de Stuttgart restarà com un fet històric

Rosa Serrahima, del Moviment dels Focolars de Barcelona, va ser entrevistada per haver participat a Stuttgart en la trobada internacional «Junts per Europa».

- **Amb 75 anys, encara té forces i ganes per anar a Alemanya a una trobada amb 10.000 cristians més?**
- Si un es manté actiu, espiritualment i físicament, l'edat no la sent. Només cal mirar la fundadora del Moviment dels Focolars, té 84 anys i és capaç de dur endavant esdeveniments com aquest.

- **Què la va animar a anar-hi?**
- Sobretot el fet de poder veure en primera persona tot el treball que s'està fent per construir la unitat d'Europa. No és una cosa aliena a mi, jo també hi puc aportar el meu granet de sorra. Sempre he estat molt interessada per l'ecumenisme i en aquest sentit he trobat en el Moviment dels Focolars una resposta molt positiva. Es treballa molt en el diàleg amb les altres confessions cristianes i també amb persones d'altres conviccions. Crec que són 150 les Esglésies amb les quals es manté una estreta relació. A més, aquesta trobada ha estat convocada per moviments no només de l'Església catòlica sinó també nascuts en el si de les Esglésies luterana, evangèlica, anglicana... Això sol, per a mi, ja representava una atracció especial.
- **Percebo que la trobada ha valgut molt la pena...**
- I tant si l'ha valguda! La jornada ha estat una cosa extraordinària i irreplicable, restarà com un fet històric. Se'n podran fer d'altres, però aquesta sempre tindrà el segell de ser la que ha obert el camí... I amb quina fe, amb quina empena i amb quina seguretat es vivia el que es feia allà, era continuar la construcció d'una Europa unida seguint les petjades dels anomenats pares d'Europa: Adenauer, De Gasperi i Schuman.
- **És aquesta unitat entre els cristians el primer pas perquè Europa descobreixi la seva ànima?**
- La unitat és la novetat que Jesús va portar a la terra amb el seu missatge d'estimació recollit a l'Evangeli. Chiara Lubich ha rebut el carisma de la unitat: «Que tots siguin u». És per això que quan Joan Pau II va reunir tots els moviments i comunitats eclesials a Roma per la Pentecosta del 1998, Chiara li va prometre que treballaria per la unitat entre ells i així ho ha fet des d'aleshores. També entre els de les altres Esglésies cristianes. Penso que aquesta trobada no hauria estat possible d'una altra manera. Ha estat una mica fruit d'aquesta unitat que s'ha creat entre tots. Si la unitat entre els cristians, que ja es va poder palpar a Stuttgart, és cada vegada més forta, un dia no massa llunyà Europa descobrirà que ja té una ànima.

Samuel Gutiérrez

Els missatges

El significat i la gènesis de la Jornada van ser explicats pel pastor Friedrich Aschoff i per Chiara Lubich. Aquesta ha exposat el desig de veure sorgir, al costat de l'Europa política, una Europa de l'esperit, perquè, diu, «*estem segurs que desenvolupant l'aspecte espiritual els Països que la componen adquiriran una major cohesió entre ells*». I en primera fila es troben els Moviments. I ha acabat dient: «*És una convicció nostra que, si els dons de l'Esperit dels diferents Moviments i comunitats cristianes seran coneguts millor i apreciats pels europeus a través d'iniciatives com l'actual Jornada, es podrà concórrer veritablement a fer que el nostre continent esdevingui més ric espiritualment, més unit en si mateix i més obert*».

Molts els missatges de consens i de suport a la Jornada arribats de personalitats europees del món polític i eclesiàstic; entre ells, el del President de torn de la Unió europea, el del primer ministre irlandès Bertie Ahern, el del president d'Alemanya, Johannes Rau, el del patriarca ecumènic de Constantinoble, Bartomeu I, el de l'arquebisbe de Canterbury, Roman Williams, el del rei Albert del Bèlgica, el de la senyora Vaira Freiberga presidenta de Letònia, el del secretari general del Consell Ecumènic de les Esglésies, el rev. Samuel Kobia i molts d'altres.

El missatge enviat per Joan Pau II, i llegit per l'arquebisbe Stanislaw Rylko, va ser una influent invitació a continuar pel camí de la comunió. «*Els cristians que pertanyen a molts Moviments religiosos, reunits a Stuttgart, testimonien que l'Evangeli supera el nacionalisme egoístic i veu en Europa una família de pobles, rica de multiplicitats culturals i d'experiències històriques, però unida en un destí comú. Europa necessita d'aquesta consciència per participar als grans esdeveniments als quals ha sigut cridada per la història*».

La Europa de las instituciones y la Europa de los carismas

Según una grande personalidad religiosa del siglo pasado, el tratado del carbón y del acero de 1951 fue también "un gesto espiritual", cuyo significado era "nunca más la guerra". Es una interpretación muy atrevida, pero convincente, porque fue así.

Es verdad que hemos pasado del tratado de 1951 a la realización del Euro en 1998, a través de un trayecto complejo y difícil. Se ha ironizado mucho acerca de la Europa de las monedas, de los banqueros y de los burócratas. En realidad el euro no hubiera sido posible más que dentro de una gran política, que ha unificado a Europa y hace hoy de Europa un sujeto fuerte, pero también un sujeto de paz en el mundo. El Euro es uno de los instrumentos de esta política, que le permite actuar con fuerza para crear relaciones de equilibrio y no de dominio en el ámbito de la economía mundial. Incluso el Euro es un instrumento para la creación de un mundo multipolar. [...]

Esto significa ciertamente un concepto nuevo y un nuevo ejercicio conjunto de la soberanía nacional. Lo que es posible porque pensar que los estados europeos, por grandes que sean, puedan tener por su cuenta un rol en el futuro del mundo no es más que pura ilusión. Se necesita una dimensión de gobierno supranacional, para ser realmente constructores de paz, para ser competitivos en el desarrollo económico, garantes de los derechos sociales de todos, capaces de acoger a los inmigrantes, a los nómadas, a los que son distintos.

[...] no es legítimo dudar que el cristianismo ha contribuido enormemente a la composición de valores, de ideales y de esperanzas que hoy forman parte de la ciudadanía europea. La historia de Europa no tiene sentido sin la historia del cristianismo, en sus fuerzas y en sus debilidades.

Vale la pena recordar aquí que los grandes padres de Europa han sido cristianos convencidos y han recurrido a su fe para construir Europa.

Esto es preciso decirlo con fuerza. Para ser ciudadanos europeos no hay que poner entre paréntesis la fe, al contrario, se puede y se debe buscar en el propio credo los fundamentos de la coherencia ética, de la perseverancia, de la sabiduría, de la mansedumbre, de la capacidad de compartir, de la magnanimidad, pero también del pensamiento elevado, a fin de construir un futuro que sepa estar a la altura de los desafíos de la paz y de la justicia. Sin arrogancia, sin exhibicionismo, sin pretender imponer nada a nadie, los cristianos pueden ser la levadura y la semilla de esta nueva historia, en un esfuerzo de diálogo constante con judíos y musulmanes y con cuantos tienen otras convicciones.

Con un espíritu ecuménico, con un espíritu de tolerancia y respeto hacia la diversidad y hacia el otro, el fermento religioso puede darle a Europa aquella alma de la que nuestro continente no puede prescindir.

Con la Europa unida está naciendo algo nuevo en el mundo. No es casualidad que Europa se esté convirtiendo en punto de referencia para África y modelo para el difícil y complicado proyecto de la Unión Africana. China y la gran Asia siguen con grandísima atención la construcción del edificio europeo. La misma sociedad americana está comprendiendo cada vez más que Europa podrá ser un elemento de estabilidad en el mundo. De hecho, por el modo como ha nacido y por el modo como está construida, Europa no tiene vocaciones imperiales, no quiere dominar, sino sentarse con relevancia en el banquete de todos los pueblos. [...]

Y ahora, algunas palabras sobre política. Los grandes padres de Europa, que dieron origen a este singular proyecto, no tuvieron ambiciones pequeñas, sino grandes ambiciones.

No pusieron en el primer lugar su propio interés ni su propio éxito personal, sino que hicieron mucho más: pensaron y comenzaron a construir la Europa de la paz, con gran paciencia, pero también con gran perseverancia, sin perder nunca el rumbo verdadero.

Con su pensamiento y su acción, ellos nos pusieron a todos nosotros frente al problema del método en la acción política. Esto significa situar en el centro de nuestra acción el horizonte del mundo y no nuestro angosto territorio. Significa considerar que quien usa la mentira, el cinismo, la hipocresía (aunque aparentemente obtiene cierto resultado) está destinado inevitablemente a la derrota. Significa considerar que quien trabaja por la justicia, la paz y la verdad, aunque tenga que pagar altos precios, finalmente vencerá.

Tras estas breves premisas, ¿cuáles pueden ser, por tanto, los contenidos de la acción política en este tiempo dramático?

1. Comprendre a la societat
2. Reconocer los derechos del otro
3. La reconciliación
4. Derrotar al miedo.

[...] En el momento de la gran unificación europea, los cristianos están llamados a aportar su inteligencia, su empeño, su creatividad, para que Europa crezca no como una fortaleza, sino como un sujeto político que tiene un alma, que hace de la paz y de la justicia su identidad y su vocación.

De este alma vosotros sois un componente esencial: nosotros, trabajando en las instituciones; vosotros, viviendo las múltiples respuestas que nacen de vuestros carismas, construyamos juntos Europa y hagámoslo de tal manera que esta sea cada vez más ella misma.

En este mes de mayo ha sucedido algo extraordinario. Europa se unifica a través de un gran proceso, el cual tiene ciertamente sus tiempos y sus procesos burocráticos, pero está generado por una vocación a la paz. La paz se encuentra en la raíz de este proyecto. [...]

El “nunca más” pronunciado frente a los campos de exterminio, se ha convertido en el primer ladrillo de la Europa unida -en la diversidad- a nivel institucional.

Europa es un gran proyecto político. Pero éste se sostendrá en el tiempo solamente si consta de un alma fuerte, solo si posee un espíritu. Y vosotros sabéis cómo alimentar este espíritu.

Vosotros entráis en una Unión en la que, precisamente por tratarse de una unión de minorías, nadie puede considerarse superior ni inferior a los demás.

El hecho de que vosotros estáis aquí -y muchas de vuestras ciudades están conectadas vía satélite- expresa de manera tangible el patrimonio común que nosotros tenemos y la capacidad de construir juntos el futuro. [...]

Europa [...] respira con dos pulmones, pero vive con un único corazón.

Romano Prodi

[Extracto del discurso de la Jornada "Juntos por Europa", 8 de mayo de 2004]

Chiara Lubich convidada al Parlament anglès

La primera cita pública de Chiara Lubich a Londres ha estat el 15 de juny al Lambeth Palace, on l'ha rebuda el nou arquebisbe de Canterbury, Rowan Williams, Primat de l'Església d'Anglaterra.

A l'endemà ha estat convidada pel degà de la Facultat de Teologia, Filosofia i Història, el reverend Michael Hayes, a intervenir al Saint Mary's College, de la Universitat Estatal del Surrey, prop de Londres, una de les institucions universitàries catòliques més antigues i importants. Després d'haver saludat les personalitats presents, alguns bisbes auxiliars de Londres, bisbes anglicans, professors i el rector, ha parlat a gairebé 500 persones a l'Església del College.

De gran actualitat la Jornada del dissabte 19 de juny, que duia per títol: "Imagina un món enriquit per la diversitat" en la qual s'ha dirigit a 2.300 membres del seu Moviment a la Westminster Central Hall, situada al cor de la capital anglesa, famosa per la seva arquitectura i per haver estat seu de la primera trobada de l'ONU i del discurs de Gandhi sobre la independència de l'Índia.

Una altra cita a destacar, i la que ens crida més l'atenció, és la del Parlament el dimarts 22 de juny. En l'antic i imponent palau gòtic a la vora del Tàmesi, el President de la Cambra dels Comuns, Michael Martin, mostra a Chiara Lubich l'original de la *Magna Charta Libertarum* que ha estat la primera base del sistema democràtic. Amb ells el diputat italià, de Nàpols, Giuseppe Gambale i el diputat Tom Clark entre d'altres.

A l'Atle Suite la rep el ministre d'Afers Constitucionals David Lammy, d'origen africà, 23 diputats entre els quals un membre protestant del Partit Unionista d'Irlanda del Nord, el ministre Martin Smyth i quatre membres de la Cambra dels Lords.

Presentada pel diputat Tom Clark, en un moment en què la vida política anglesa és travessada per una onada d'escepticisme i desvinculació entre les institucions i els ciutadans -tal com sorgirà en el diàleg- la Lubich posa aquesta qüestió, que és el mateix títol de la seva intervenció: "Llibertat, igualtat... on ha anat a parar la fraternitat? "

Adverteix que llibertat i igualtat, amb el temps, han esdevingut principis jurídics i s'apliquen com a veritables categories polítiques. Demana el mateix reconeixement per a la fraternitat. Solament juntes podran originar una política que respongui a les demandes més greus d'avui: política, economia, respecte de la persona i de l'ambient, integració entre races, ètnies i pobles.

La Lubich parla de la política com amor. Llança l'aparent paradoxa d'estimar el partit de l'altre com el propi, «*perquè el bé del País necessita de l'actuació de tots. És aquesta la veritable política que cada País necessita; el poder de fet atorga força, però és l'amor el que dóna autoritat*».

Giuseppe Gambale, diputat italià, dóna alguna pinzellada sobre la vida del Moviment polític per la unitat, sobre de quina manera diputats de diferents partits, de la dreta a l'esquerra, creients i no, actuen en el pla polític en situacions sovint difícils amb aplicacions concretes.

Després de les respostes de Chiara Lubich i Giuseppe Gambale a les diferents preguntes, en conclusió molts han definit les paraules de Chiara Lubich "font d'inspiració", "un nou inici", "una gran esperança". Es planteja a Londres l'inici d'aquelles trobades entre polítics que ja es realitzen en d'altres Països.

Un lugar en nuestra memoria

El angustioso interrogante que ha invadido la conciencia colectiva de todos los españoles lo hemos visto expresado en los labios de las víctimas y en los de sus familiares, en las pancartas de las manifestaciones, en los cartelitos que uno u otro llevaba, en los rostros doloridos... ¿Qué tiene en la cabeza una persona que hace una cosa así?, me preguntaba un compañero del trabajo. Tiene las mismas facultades que tú y yo: inteligencia, voluntad, sensibilidad..., pero las pone a disposición de intereses que usan el mal como método, sin reparar en que el método desacredita el fin que buscan. Eso es todo. Su escala de valores está alterada y logran poner, fría y calculadamente, su persona al servicio de una fuerza destructora. ¿No es eso el mal, no es eso el odio?

Pero el odio provoca una reacción que no puede ser sino igual y de signo contrario. ¡Es increíble cuánta capacidad de respuesta y cuánta solidaridad se ha visto en Madrid, y en toda España, y en toda Europa! Los testimonios que seguimos viendo u oyendo dan escalofríos. Y además la solidaridad institucional, con medidas para ayudar a las víctimas, y la de los profesionales (médicos, psicólogos, abogados...) que han ofrecido su capacidad profesional, o la de los taxistas, que ofrecían viajes gratis, o la de los hoteles dando habitaciones gratis, o la de Iberia ofreciendo billetes a los familiares que quisieran llevar a sus difuntos al país de origen, o la de los sacerdotes respondiendo a la convocatoria del cardenal para ofrecer apoyo espiritual..., y la de cada ciudadano que ha ido a donar su sangre, hasta que los servicios se colapsaron. ¡Para no terminar nunca!

Pero en realidad, el angustioso interrogante no se despeja sabiendo quiénes han sido los autores del atentado. De hecho, ya sabemos que las víctimas han sido inmoladas a los intereses de Al-Qaeda, y no a los de ETA; ya sabemos que se han practicado más de una decena de detenciones; ya hemos experimentado una especie de catarsis colectiva saliendo todos a la calle y sacando del gobierno al PP; ya se ha abierto un horizonte de cambio con el PSOE en el poder... Pero el miedo, éste no nos lo hemos quitado de encima.

La estación de Atocha se ha convertido en un gran santuario. Un océano de velas ha cubierto el andén donde explotó el primer tren y otros puntos de esta primera estación ferroviaria de Madrid. Mucha gente sabe que la estación debe su nombre a la calle que parte desde la fachada del viejo edificio de 1892 y se adentra en el centro histórico, pero pocos saben que la calle se lo debe a una advocación mariana, "Nuestra Señora de Atocha", una imagen a la que, por otra parte, está muy ligada la realeza ya desde el siglo XI. Por esta estación pasan diariamente miles y miles de personas para ir al trabajo y luego volver a sus casas en las ciudades dormitorio que rodean Madrid. De ahora en adelante será inevitable que este cruce de caminos vaya acompañado de un recuerdo con sabor a misterio, a incomprensible, a trascendente.

Aunque no tengan que pasar por ahí, muchas personas se acercan a la estación. Durante un tiempo delante de las velas, los mensajes, las fotos, las flores... se han recogido en silencio, han rezado, han buscado una respuesta. Ahora también pueden dejar un mensaje en un terminal que los recoge todos, y siguen dando gracias a Dios por los numerosos casos de personas que se han salvado.

Y la puerta no se abrió

Suelo salir de casa a las 7,20 para estar en el andén a las 7,30. Esa mañana me retrasé unos segundos y perdí el tren. Corrí por debajo de las vías para llegar pero las puertas se cerraron y me quedé con el dedo pulsando el botón de apertura, pero la puerta del vagón número cuatro no se abrió. Y el tren arrancó sin mí.

¡Qué rabia! Tendría que esperar diez minutos el siguiente tren y llegaría apurado al trabajo. El siguiente tren paró, pero no siguió. Nos informaron de que la línea se había cortado. Fui a preguntar al conductor del tren y me dijo que había habido un atentado en Atocha, pero no me habló de otros tres atentados más en la misma línea. Mi mayor preocupación era llegar al trabajo y cogí una línea paralela que llega a Chamartín. Cada vez estaba más indignado porque iba a llegar tarde.

Durante el viaje llamé a casa para preguntar a mi madre si de verdad había ocurrido algo. Puso la tele y en ese momento estaban informando de que había estallado un tren en Atocha. Bueno, eso no me afectaba para llegar al trabajo. Al minuto me vuelve a llamar: había habido dos atentados más. Empecé a preocuparme seriamente. Al minuto me vuelve a llamar: otra bomba en Santa Eugenia. ¡Todas en estaciones por las que paso todos los días! Además había dicho que las bombas podían venir desde Guadalajara, Alcalá o Torrejón. ¡Y yo había cogido el tren en Torrejón!

En el vagón la gente me empezó a preguntar qué pasaba y les conté lo que estaba ocurriendo. Los teléfonos móviles comenzaron a sonar en todo el vagón. El estupor aumentaba por momentos y estábamos deseando llegar. Yo estaba muy nervioso pero no quería demostrarlo para no transmitir miedo. Llegamos a Chamartín a las 8,03 y acto seguido cerraron la estación. Nos advirtieron del peligro y salimos corriendo hacia el metro por miedo a que en ese tren también hubiese una bomba. Fue espantoso.

Lo peor vino después. Empecé a conocer las noticias y no podía creer lo que estaba pasando. Era irreal, inimaginable. Había ocurrido una masacre de una crueldad desmedida. No podía ser cierto... Luego informaron con más detalle y entonces se me vino el mundo encima: el último tren que estalló, en Santa Eugenia, era justamente el que yo había perdido. ¡Y había estallado el vagón número cuatro, justo en el que me quedé con el dedo apretando el botón! En ese instante me eché a llorar.

No comprendía nada, no quería saber nada, sólo pensaba en las personas que iban en ese tren, compañeros de viaje de todos los días que no volvería a ver. Me imaginaba a mí mismo en ese vagón. ¿Cómo estaría?, ¿Qué habría hecho?, ¿Cómo habría reaccionado? Un montón de preguntas y ninguna respuesta. Sólo me pude aferrar a una certeza: aquel tren, el tren de la muerte, no era para mí. Dios había querido que siguiera montado en el tren de la vida. Ese pensamiento me tranquilizó, pero no podía apartar la sensación de fragilidad del ser humano, porque nunca sabemos dónde y cuándo tenemos el final.

F. D.